

PERFILS SV25ANYS

Malcolm Martineau, addicte a les paraules

L'estiu del 2015, Dorothea Röschmann i Malcolm Martineau van actuar a la Schubertiada a Vilabertran, i el dia abans del seu recital vaig estar parlant amb la soprano. Em comentava que a tots dos els agradava fer molts assajos, i va dir: "El Malcolm té el costum de no acabar de tocar les cançons quan assagem, encara no li he sentit el postludi d'*An eine Aolsharfe*". I va afegir: "Demà para atenció quan el toqui, perquè serà màgic".

Ho va ser, i Dorothea Röschmann la va encertar plenament amb l'adjectiu. Malcolm Martineau fa màgia. Intel·ligent, elegant, subtil, perspicaç... si ell s'asseu davant del piano podem estar segurs que la música ens explicarà detalls, matisos que no ens

havia explicat abans. I que, en algun moment, la bellesa del seu so ens farà somriure, com somriu ell en ocasions amb alguna frase del seu cantant. Potser un detall que havien treballat junts? Potser només el plaer de sentir aquells mots dits d'aquella manera?

Martineau està tan pendent dels cantants que transmet al públic una confortable seguretat, ens fa sentir que si hi ha cap entrebanc segurament ni ens n'adonarem. Acompanya els cantants, sí, però va sempre al seu costat, mai al darrera. Són un duo, dialoguen. Les relacions professionals entre ells són llargues, algunes de fa trenta anys, i sovint van més enllà i són també relacions d'amistat. Entre d'altres coses, perquè per a aquest pianista és important comprendre la personalitat dels cantants, per construir les cançons junts durant els assajos i per anticipar-se a les seves reaccions durant els concerts. Potser per això podem percebre com el seu so canvia amb cada cantant; si mai heu estat en un recital seu amb dos cantants uns n'hauereu adonat.

En aquest diàleg musical que mantenen a l'escenari, Martineau no dubta qui té el protagonisme: la paraula. Es confessa addicte a les paraules. Així va ser com va arribar a la cançó, per les paraules, i perquè li agradava més fer música en companyia. Memoritza els poemes, els canta, i, als recitals, els toca al piano. I, d'aquesta manera, cantant i pianista comparteixen les paraules.

Malcolm Martineau va visitar per primer cop Vilabertran el 1995, llavors va acompanyar Barbara Bonney. No hi va tornar fins vint anys després, amb dos concerts amb Dorothea Röschmann i Sarah Connolly. Si mirem enrere veiem que, paraula a paraula, cançó a cançó, ha construït amb discreció una impressionant carrera on destaquen, a més de la seva tècnica i la seva sensibilitat, un coneixement profund del repertori i dels cantants. Enguany hi torna amb tres recitals en tres dies consecutius, amb Sarah Connolly de nou, Kate Royal i Christoph Prégardien; en una mena de recorregut invers per la cançó, ens portaran des de mitjans del segle XX fins a Schubert. No ens perdem cap ni una nota dels seus diàlegs.

Sílvia Pujalte Piñán